

1. kapitola

„Musím ti něco říct.“

Upřímně ji to překvapilo. Poslední roky jí měl Libor málokdy co říct. Z práce chodil do hospody na dvě, domů dorazil, když začínaly televizní noviny. K nim si přinesl večeři a další pivo. Dnes si nalil i stopičku becherovky. Eva odložila knížku, natáhla ruku po ovladači, vypnula zvuk a vyčkávavě se na něho zahleděla. Blížily se Vánoce, třeba chce holky něčím překvapit.

„Nečekal jsem, že se mi to ještě stane, ale stalo se to, víš, potkal jsem někoho...“ Počínající pleš nabyla růžové barvy. „Jseš chytrá, přišla bys na to...“

Kdy mě naposled pochválil? Už ani nevěděla.

„Mám ji rád a chci se s ní scházet, kdy budu chtít. A chci jednat čestně. Stejně už spolu poslední roky prakticky nežijeme...“

Poslední roky? Posledních dvacet let! Měla chut' mu to vmést do obličeje, připomenout mu, jak jeho záliba v mladých gymnastkách v tenounkých trikotech zabila její lásku k němu ve chvíli, kdy jim v dětském pokoji dováděly dvě malé sladké holčičky a za okny probíhala sametová revoluce. Doba byla složitá a Eva se neměla kam vrátit. Neměla tehdy ani sílu přiznat rodičům, že měli pravdu, když jí Libora rozmlouvali. Nakonec se se svatbou smířili s varováním, že jak si ustele, tak si lehne, a stěžovat ať

si nechodí. Matka sice svým ostřížím zrakem vytušila, že to v mladém manželství skřípe, a začala Evě často v nej-různějších variacích citovat přísloví *S neřádem zle, bez neřáda ještě hůř*. Lezlo jí to na nervy, ale občas si říkala, že na tom konečně něco je, lepší nic moc manžel a slušný táta, než žádný manžel a věčná starost, jak uživit děti. A tak zavírala oči a čekala. Až holky odrostou, až vyjdou školu, až budou dospělé a pochopí ji, až... Pročekala se až k dnešku.

Na sucho polkla a v hlavě měla prázdno. „Kdo to je? A kdy jste se...?“ Uvědomila si, že začíná trapně blekotat. Posbírala myšlenky, které se rozbíhaly všemi směry. „No, a jak si to představuješ dál? Chceš se rozvést?“ Napřímila se v křesle, v němž se dosud pohodlně choulila bokem k televizi, aby nemusela vnímat Liborovy oblíbené akční filmy a přesto vytvářela jakousi iluzi rodinné pospolitosti. Zadávala se přímo na něj, ale Libor se jí do očí nepodíval.

„Kdo to je, to ti neřeknu, nechci... abys ji znala. Ale o rozvod žádat nebudu, proč taky. Zatím přece můžeme žít jako doteď, ne? Holky přijedou na Vánoce, to budu doma, neboj.“

No jo, holky, Vánoce, stromeček, panebože, to nedám, proletělo jí hlavou.

„Ale na silvestra budu s ní a vrátím se... až pak. To už tu holky stejně nebudou. Určitě zas pojedou s partou na hory. Zatím jim nic říkat nemusíme. Konečně, už jsou dospělé.“

Nevěřicně na něj zírala a snažila se pochopit, co jí to tu říká ten náhle cizí sedmapadesátiletý plešatící muž s počínajícím bříškem.

Tiše se zvedla. „To jsi s tím nemohl počkat po Vánocích?“ Huso, odpověděla vzápětí sama sobě, nemohl, chce

s ní být na silvestra. Prskavky, ohňostroj a šampaňské s jahodama.

„Nedokážu ti lhát, a ona je tak citlivá, má problémy se synem, potřebuje mě, když jsem s ní, je to... prostě jsem to už nečekal. Pochop mě.“

Vůbec ho neměla chut' chápat, ale myšlenka na Vánoce a holky, které měly po třech měsících přijet na pár dní domů, jí zavřela ústa. Líba a Lída, její Lilili. Najednou si vzpomněla, jak s čelíčky přitisknutými na skle okna vyhlížely Ježíška. Kdyby se tak dala ta chvilka vrátit, prožít znovu! Živote, postůj... Ale život nepostál a dnes jsou z holčiček velké holky. Mají svůj život a na rodiče stále méně času. Vystudovaly v Praze, našly si tam práci a snad i lásku. Bože, dej, ať je vidím šťastné, až přijedou.

Na odchodu mu ještě řekla: „Nevím, co udělám já. Ještě ne. Musím si to... srovnat v hlavě. Zatím spi u holek v pokoji.“

Když mizela mezi dveřmi ložnice, zaplavila ho hrdost i vztek najednou. Hrdost nad tím, že se přiznal ke své lásce – a vztek nad tím, že se Eva nerozbrečela ani nespustila proud výčitek. Ona snad ani není ženská. Konečně, co čekat od učitelky. Všechno si třikrát rozmyslí. To Ilona... když ji držel za ruku, cítil vzrušení, jaké už dávno ne. A jak ta obdivuje jeho umělecké fotky! Nechtěl si přiznat, že i Evě se kdysi líbily, dokud nezjistila, že dívky, které fotí, ho přitahují jako magnet železné piliny. S Ilonou se cítil mladší a bubák blížící se šedesátky jejím kouzlem blednul.

2. kapitola

Druhý den ráno zaspal. Eva si všimla, že Liborovy boty stojí v předsíni a kabát je na věšáku. Ale co, jeho problém. Při pohledu na kabát zaváhala. Kde je kabát, jsou kapsy. Srdce jí tlouklo až kdesi pod krkem, když v jedné z kapes nahmátla mobil. No jasně, když ještě spí, zapomněl si nastavit buzení. Honem, poslední hovory, odeslané, přijaté, všechny textovky. Tady: Ilonka kytička. Přeposlat vizitku. Slyšela, jak její vlastní mobil v kuchyni spiklenecky pípнул. Hodný, pochválila ho v duchu. Slovo kytička se jí zarylo hluboko do duše. Kytička? Překvapilo ji, jak to najednou zabořilo. To, co včera její mysl nějak odsunula, dopadlo nečekaně plnou silou. Kytička, a já jsem tak leda padesátiletý bodlák. Co nadělám, koníček čas běží jen jedním směrem. Radši padej do práce, ať se na něj nemusíš koukat, napomenula se v duchu, a úplně potichu za sebou zavřela dveře bytu.

Do školy dorazila jako vždycky mezi prvními. Co Líba a Lída odrostly, dopřávala si ten luxus ranního nepospíchaní. Dávalo jí to možnost naladit se na tlupu pubertáků vyzbrojených vším možným, od mobilů až po bouchací kuličky. Málokdy se na ně zlobila, díky nim její dny nebyly jeden jako druhý.

Dnes na ně ale nemyslela. Mechanicky prošla sborovou, sebrala svou třídnici, mrkla na nástěnku, které čistě

soukromě říkala Jobův věstník, a zavřela se v kabinetu. Kabát na věšák, zapnout konvici, hrnek s čajem na stůl. To neměla dělat. Pod sklem měla sbírku fotek. Líba a Lída a Libor. Na lyžích, ve stanu u vody. Tady ještě byli rodina. A teď? Do reality ji vrátilo zvonění. Zvonění na učitele funguje jako hlas válečné polnice na bitevního oře. Panebože, co je za den, úterý? Devítka, literatura, vem sešity a jdi. Vyrázila na chodbu a měla pocit, že vevnitř lehce vibruje. Seber se, nebuď hysterická!

Představila si svoji vůli jako malou ocelovou kuličku a soustředila se na ni. Pomáhalo to. Devítku nemusela hledat, nedala se přeslechnout. Rámus vyluzovaný třiceti skromladistvými dokázal studenty přicházející na praxi zahnat na útěk. Vzala za kliku a nadechla se. Prudce otevřela dveře, nahodila úsměv a pronesla své obvyklé: „Je tu snad někdo, kdo se na mě netěší?!“ A když uviděla jako vždy se hlásícího šaška třídy Pepu, dodala: „Pepku, zprávy jenom příjemné, ostatních mám na rozdávání!“ Brali to jako fór a přátelsky se zaklátili v lavicích. Den začal.

Domů se vrátila ve čtyři. Ze schránky přepadávaly letáky plné věcí, bez nichž jste se dneška dožili jen zázrakem, který se nemusí opakovat. To znamenalo, že Libor ještě doma nebyl, jinak by si tu hrůzu odnesl domů a hodinu porovnával ceny, aby se pak nesouhlasně mračil nad obsahem lednice. Na to si dávno zvykla a nevnímala to. Kdysi se pokoušela poslat ho občas nakoupit, aby pochopil, že je neúnosné projezdit město pro pár korun, ale pokud mu nedala naprosto přesný seznam včetně značky taveného sýra, musela pak stejně do obchodu sama. Kromě nákupů v průběhu manželství převzala i hlídání složenek, očkovacích průkazů, pojistek i péči o auto – to až poté, co Libor slíbil dolít olej – děláš ze mě blbce, jak na mě sousedi koukají,

když se motáš kolem auta ty – ale nedolil a výsledkem byl zadřený motor, jehož oprava jim pěkně nabourala rodinný rozpočet. Praní, vaření a žehlení bral Libor jako přirozeně ženskou práci a školní záležitosti holek taky, když už je ta učitelka, zvládne to přece líp.

Pod letáky ležel už jen výpis z banky. Účet byl na ně na oba. Hodila ho v obýváku na stůl a otevřela ho, až když zalila svoje milované kytky a balkonové jehličnánky. Vždycky jí připadalo, že na ni čekají a těší se, až je pozdraví a pokropí.

Očima přejížděla jednotlivé položky. Fond oprav, inkaso... Najednou si všimla, že výpis je delší než obvykle. Libor v minulém měsíci často vybíral ne sice horentní, ale taky ne malé částky. Pět set, osm set, tady platil kartou v čínské restauraci, tady v parfumerii... Ilonka kytička dostává dárky. Několik tisíc v háji. Mohlo se za ně koupit něco holkám. Kolik nás asi bude Ilonka stát tenhle měsíc? A jak je možné, že se z Libora stal tetřev hlušec...?

Musel vědět, že výpis přijde. Eva si na společný účet nechávala posílat svou výplatu a Libor jí každý měsíc dával polovinu nákladů na domácnost. Ostatní peníze si ukládal na svoji vkladní knížku. I Eva si založila vkladní knížku a vytvářela na ní rezervy pro případ nemoci nebo třeba dopravní nehody. Teď na té její nebyla žádná závratná částka, před dvěma lety si přivezla z bazaru malého fiátka. Už se jí nelíbilo, že rodinné auto je v podstatě Liborovo.

Položila výpis na stůl, znovu ho přejela očima a poprvé ji napadlo, že se asi bude muset s někým poradit. Libor může utrácet, může nadělat i dluhy a ty budou i její. Blíží se Vánoce, co kdyby chtěli silvestra trávit třeba na Tahiti? Teprve nedávno doplatili spojenými silami byt, takže ani on nemůže mít závratné rezervy. Nic, co by se neda-

lo za pár měsíců s milenkou rozházet. A zlodějské půjčky vám dnes nabízejí na každém rohu. Jestli je náročná...

Z neveselých úvah ji vyrušilo zazvonění. Pevná linka. V současnosti už trochu archaická věc, ale Eva ji neodhlásila, protože měla staré rodiče, a ti by spíš než mobil použili poštovního holuba.

„Ano?“

„Tady společnost Apas, mluvím prosím s paní Evou Kovářovou?“

„Ne, už nemluvíte.“ Zavěsila. Hovor ale nebyl zbytečný. Kdopak jsi, Ilonko... Vylovila z kabelky mobil a našla si ráno uloženou vizitku. Trošku ještě zaváhala, ale pak číslo použila. Nevěděla vlastně, co chce říct a jestli chce vůbec něco říct.

„Kadeřnictví Veselá!“ Tak kadeřnictví. Ze školy byla zvyklá rychle reagovat na cokoli.

„Dobrý den, chtěla bych se objednat k paní Ilonce. Jen stříhat a foukat.“

„Prosím, a jak se vám to hodí? Třeba zítra odpoledne, ve tři, ve čtyři?“

„Ve čtyři, to mi vyhovuje.“

„Píšu si, osmého prosince, na čtvrtou hodinu, paní...?“

„Králová,“ zalhala bez váhání.

„Budeme se těšit!“

Těš se, máš na co, pomyslela si. Uklidila byt, hodila prádlo do pračky a připravila obložené chleby. Jako před měsícem, před rokem, před dvaceti lety... Při věšení Liborových košil jí to došlo: Já se s tím peru a žehlím proto, aby voněl někde jinde. Tak to ne, tohle bylo naposled. Chleby okorávaly, ručičky hodin poskakovaly čile kupředu. Libor se nevracel. O půlnoci si šla lehnout. A pak ji poprvé vzbudil strach. Zalehl ji jako studená peřina, polil ledovým po-

tem a nemilosrdně jí bránil se volně nadechnout. Třásla se pod dekou a nebyla schopná pohybu ani myšlenky. Pak jí v mysli blikla dětská modlitbička. Nechala její slova probíhat myšlenkami, jednou, dvakrát... Mechanické opakování téhož trochu pomáhalo. Ale andělíček strážníček byl krátký. Přidala Erbenova Vodníka.

Známa slova pomohla najít záchytný bod. Vteřinku, kdy je možné se nadechnout a najít se. Rozsvítit. Světlo a pohled na známé bezpečné věci ji probral. Seber se, říkala si. Noční košile zastudila. Přinutila se vstát a dojít do koupelny. Pohled do zrcadla ji definitivně vrátil do reality. S tímhle výrazem bych v Bohnicích zapadla. Vysprchovala se horkou vodou, umyla si i vlasy, protože jí připadaly lepkavé, a nejistě došla do kuchyně. Uvařila si silný čaj se spoustou cukru a lžící Liborova drahého koňaku. Však se neosype. Je vůbec doma? Upila a šla zkontrolovat věšák v předsíni. Byl prázdný a dveře do holčičího pokoje otevřené. Není tu. Zamkla dveře na dva západy a zaváhala při pohledu na řetízek. Nakonec ho ale nechala volně viset. Třicet let manželství, ať už by bylo jakékoli, nedokážete škrtnout během pár hodin.

S hrnkem čaje se vrátila do ložnice. Nechala svítit všechna světla, pustila potichu rádio a zabalila se v polosedě do deky na Liborově straně letiště.

Zeleně svítící ručičky budíku ukazovaly půl třetí.